

og vi vilde da komme til det mærkelige Resultat, at der i en Paragraf maatte komme til at staa, at Drukkenskab skulde straffes med fra Fængsel i mildeste Grad indtil Dødsstraf. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil acceptere alle de Konsekvenser, som vilde følge deraf, og jeg tror heller ikke, at det er noget saa U hørt eller Ukjendt, at man selv efter den borgerlige Lov straffer Bedkommende, der er aldeles døddrukket. Jeg vil f. Ex. tage en saadan Bestemmelse som Overtrædelse af Embedspligten. Jeg sætter f. Ex., at en Person er anholdt, og at Dommeren ikke inden 24 Timer tager ham for sig og afhører ham. Denne Dommer vil da blive straffet for Overtrædelse af Lovbestemmelsen derom; han vil blive det, selv om han har været aldeles plakatfuld i de 24 Timer, og intet Menneske vil finde det ringeste Spor af Urimeligt i, at denne Dommer bliver straffet efter Lovens Bestemmelse. Det har sin ganske naturlige Grund deri, at der her er en positiv Pligt, som skal opfyldes, medens Forbrydelser i Reglen gaa ud paa at gjøre et positivt Brud paa Retstilstanden. Her er det Undladelsen af Opfyldelsen af en Forpligtelse, som er Forbrydelsen, og det er netop ogsaa i særegen Grad Tilfældet med alle de militære Forbrydelser; de ere netop i særegen Grad Undladelse af Opfyldelse af en positiv Pligt. Undlader man at opfylde sin Embedspligt, og gjør man det i Drukkenskab, bliver man straffet akkurat paa samme Maade, som om Drukkenskab ikke havde været der. Undlader man at opfylde sin militære Tjenestpligt i Drukkenskab, bliver man straffet paa samme Maade, fordi det ganske naturligt er den Militæres Pligt ikke at drikke sig fuld, og naar man drikker sig fuld, forsømmer man den Pligt: at lade være at drikke sig fuld.

Leth: Det, som bevægede mig til at begjære Ordet, var det Foredrag, som vi for kort Tid siden hørte af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein), et Foredrag, som jeg hørte med stor Interesse, og som jeg hørte med saa meget større Interesse, som det forekom mig at være udsprungen af en meget levende Retfærdighedsfølelse, som man altid bør sætte meget høit og sætte megen Pris paa og ikke mindre, naar den findes hos en Mand i det ærede Medlems Stilling. Det ærede Medlem udtalte, at efter hans Formening skred det imod de allerførste Principer for Retfærdigheden ikke at ville tage Hensyn til Drukkenskab som — om jeg forstod ham ret — en Straffemildelsesgrund eller i visse Tilfælde en Mærkat til, at al Straf burde bortfalde. Det er mig fuldkommen bekendt, at en saadan Sætning meget almindeligt opstilles i videnskabelig Henseende og forsvares og jeg er tilbøjelig til at indrømme dens fulde videnskabelige Værd, men det har altid stillet sig tvivlsomt for mig, om dens Værd gif syndeelig vidt ud over det rent

Videnskabelige. Det ærede Medlem kom selv til at oplyse, at endskjøndt dette Princip efter hans og ganske vist efter Fleres Formening maatte siges at stemme med Retfærdighed, at Drukkenskab skulde være delvis en Straffemildelsesgrund og delvis Grund til at Straffen endog saa helt skulde bortfalde, kom en saadan Regel dog næsten aldrig til Anvendelse i Praxis. Det ærede Medlem opfordrede til at gennemgaa Kriminal- og Politirettens Annaler her i Byen og andre lignende Domstoles, og man vilde deri finde, at Drukkenskab saa særdeles ofte bliver paaberaabt som Undskyldningsgrund, men at der saa godt som aldrig bliver taget Hensyn dertil, at Domstolene næsten aldrig gaa ind paa det. Jeg kan ikke andet end bekræfte Rigtigheden af, hvad det ærede Medlem i saa Henseende yttrede, og jeg har haft nogen Leilighed i min Stilling, og det ikke saa liden Leilighed, til at indhøste Erfaringer i saa Henseende, men det stiller sig for mig saaledes, at naar man i Videnskaben, i Theorien opstiller Sætninger som værende af overordentlig høj Vigtighed, men denne ingeninde finder Anvendelse i Praxis, kan man være berettiget til i det Hele at oplaste Spørgsmaal og Tvivl, hvorvidt denne Vigtighed dog virkelig er af den Bestaffenhed, eller af saa høj Bestaffenhed, som man i videnskabelig Henseende er tilbøjelig til at paastaa. Jeg tror, af flere Grunde, at den videnskabelige Sætnings Rigtighed, som jeg her hentydede til, maatte virkelig ikke kan staa sin Prøve for en nøiere Undersøgelse. For det Første synes det ikke for den almindelige Følelse at have noget særdeles Tiltalende, at den Mand, der selvforskyldt har sat sig i en mere eller mindre utilregnelig Tilstand, skal have Lov til at gjøre Ulykker, begaa Forbrydelser i en saadan Tilstand og derved mer eller mindre at unddrage sig den Straf, der er sat for en saadan Forbrydelse. Det synes i det Hele, siger jeg, ikke at have noget egentlig Tiltalende for den almindelige Bevidsthed, eller for den almindelige Mening; hvorledes jeg nu skal udtrykke mig; men dernæst har det viist sig, at det er saa overordentlig vanskeligt at konstatere, paa hvilket Stadium, paa hvilket Trin Bedkommendes Drukkenskab egentlig befinder sig i det givne Tilfælde, det er Noget, som altid maa afhænge af et mere eller mindre subjektivt — og derfor temmelig upaalideligt — Skøn af dem, som have haft Leilighed til at bemærke den Paagjældende. Det er meget vanskeligt saaledes at opstille Gradation i Drukkenskab og at finde en paalidelig Gradmaaler for disse Gradationer. Det er derfor, tror jeg, at man i Praxis har maattet slaa en Streg over denne videnskabelige Regel. I Praxis er man gaaet den Vej, at man tager ikke noget Hensyn til Drukkenskab; man lader det effektivt, i Virkeligheden, ikke gjælde som nogen Straffemildelsesgrund eller nogen Undskyldningsgrund. Jeg vil ikke hermed have paastaet, at det ikke mulig engang imellem kan være Tilfældet, at